BÀI DIỄN VĂN CỦA ĐỨC GIÁO HOÀNG GIOAN PHAOLÔ II CHO CỘNG ĐOÀN CÔNG GIÁO VIỆT NAM, TẠI DENVER CO. CHÚA NHẬT 15.8.1993

Các bạn Thanh Niên thân mến,

1. Đến thăm Denver nhân "Ngày Giới Trẻ Thế Giới" tôi có cơ hội gặp các bạn, là thành phần cộng đoàn Việt Nam tại Hoa Kỳ, để xác định một lần nữa sự ân cần mục vụ và lòng ưu ái tôi vẫn dành cho toàn thể dân tộc Việt Nam. Tôi xin chào từng người trong các bạn. Tôi chào cộng đoàn các bạn ngày nay xa quê hương, cách đặc biệt tôi gửi lời chào cảm mến và thân hữu tới bà con anh chị em ở bên quê nhà, nơi đây nhiều người đang nghe tiếng tôi được tiếp vận qua đài phát thanh. Tôi cam kết với anh chị em là tôi vẫn cầu nguyện cho Giáo Hội của 117 vị Thánh Tử Đạo, cho những người nghèo khó, đau yếu hay còn đang di tản trong các trại Hồng Kông, Thái Lan, Nam Dương và Phi Luật Tân.

Hai mươi năm vừa qua nhiều người trong anh chị em đã bỏ quê hương cha mẹ, đương đầu với mọi thứ đau thương thử thách, trước khi tới nơi an toàn và định cư. Trong những hoàn cảnh khó khăn đó, anh chị em cũng đã tìm ra sức can đảm trong niềm tin nơi Chúa Kitô. Nay mọi điều kiện đã khả quan, điều khẩn trương trước mắt là bảo toàn cho luôn trong sáng và linh động cái bản vị người Công Giáo. Đừng thất vọng, buồn rầu, đừng có những thái độ hay bước vào con đường đối nghịch với lý tưởng tình thương Thiên Chúa. Tôi biết

mà anh chị em đã dấn thân phục vụ với tất cả tâm hồn và khả năng.

3. Với toàn thể anh chị em, tôi kêu gọi: Đừng quên Giáo Hội Việt Nam. Những người anh chị em trong Đức Tin đã nêu cao tấm gương trung thành với Đức Kitô, như đã sống Phúc Âm trong hoàn cảnh khó khăn của đất nước và sẵn sàng chịu khổ vì lòng mến Chúa Kitô (Phil. I, 29). Đến lượt anh chị em hãy giúp đỡ họ tái thiết - cả tinh thần lẫn vật chất - sự nghiệp tông đồ và các dịch vụ của Giáo Hội bên nhà. Họ cần anh chị em viện trợ để trùng tu và xây lại các thánh đường, chủng viện, tu viện, trường học, bệnh viện và bao nhiêu tổ chức khác, là những cơ sở không mang hoài bão nào khác ngoài việc yểm trợ các nhu cầu của dân Việt Nam.

Với toàn thể dân tộc Việt Nam, tôi xin gửi tới lời quí mến chân thành. Tôi cảm phục lòng quả cảm, sự kiên trì mà toàn dân đang cố khuất phục mọi ngăn trở còn sót lại như một kinh nghiệm thê thảm của quá khứ. Có lẽ sự thử thách lớn nhất trong lúc này là hàn gắn lại mọi bất hòa, bất đồng vẫn còn đang chia rẽ tâm tư người công dân cùng một Quốc Gia. Đã quá nhiều đau khổ còn để lại những vết hằn sâu. Công cuộc tái thiết chỉ có thể thực hiện với sự cộng tác của từng cá nhân, và công cuộc này đòi hỏi sự tôn trọng lẫn nhau, sự tha thứ và hợp nhất trong ý chí. Mọi người Việt Nam đều có thể góp phần xây dựng một xã hội mới tươi đẹp hơn, nếu các cơ cấu dân sự và chính trị thỏa mãn những khát vọng sâu xa của toàn dân, tức là Hòa Bình, Công Bình và Tự Do. Ước gì dân tộc Việt Nam tới nay vẫn khắc phục được hết mọi gian khổ, từ nay trở đi sẽ mang lại cho dân tộc mình sự phát triển, sự tiến bộ, sự thống nhất, là những điều toàn dân ước vọng và toàn dân có

SPEECH OF POPE JOHN PAUL II AT MEETING WITH VIETNAMESE PEOPLE IN DENVER COLORADO ON AUGUST 15, 93

Dear Vietnamese Friends,

1. My visit to Denver for the World Youth Day gives me this opportunity to meet you, members of the Vietnamese community of the United States, and to re-affirm my pastoral solicitude and affection for the whole Vietnamese people. I greet each one of you. I greet the community in exile, and I send a special word of esteem and friendship to your brothers and your sisters in your homeland, where many are listening to my voice through a radio link-up. I wish to assure you all of my constant prayers for the Church of the hundred and seventeen martyrs, for the poor, the sick, the refugees in the camps in Hong Kong, Thailand, Indonesia and the Philippines.

Within the last two decades many of you left the land of your fathers, facing sufferings and trials of all kinds before you were finally safe and settled. Throughout those difficult circumstances, you found courage also in your faith in Jesus Christ. Now that conditions have improved, the challenge before you is to keep pure and lively your Catholic identity. Never giving in to discouragement or sadness, or to attitudes and ways of behaving in contrast with your love of God. I know that you are active in preserving your national customs, and that you make great efforts to

3. To all of you I make this appeal: do not forget the Church in Vietnam. Your brothers and sisters in the Faith offer you the example of their fidelity to Christ as they live the Gospel in the difficult situation of their country, and of their willingness to suffer for Christ's sake (cf. Phil 1:29). You in turn can help them in the moral and material reconstruction of the Church's works of apostolate and service. They need your help to restore and rebuild churches, seminaries, convents, schools, hospitals, and other institutions - which have no other aim but to serve the needs of the Vietnamese people.

To the entire Vietnamese people I express my sincere affection. I admire the courage and tenacity with which they are trying to overcome the great obstacles resulting from the tragic experiences of the past. Perhaps the greatest challenge of the present is to heal any ill-feeling or divisions which have grown up between citizens of the same country. Too much suffering has left profound wounds. Reconstruction will only be possible with the cooperation of everyone, and this in turn calls for mutual respect, forgiveness and unity of purpose. All Vietnamese will be able to contribute to building a new and better society if civic and political structures correspond to the deepest aspirations of the people as a whole, aspirations to peace, justice and freedom. May the Vietnamese people, who have survived many moments of difficulty in the past, now succeed in giving their nation the development, progress and unity to which they aspire and to which they have a right.